

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς ἄς πλέξη.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τῷ φράγμα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγμα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μαῖου πέμπτη κι' εἰκοστὴ
κι' Ἑλλήνων δροῦσις θαυμαστή.

Πενῆντα τέσσερα καὶ πεντακόσα
κι' ἡ Κορδονάρα μας γενναίως δροῦσα.

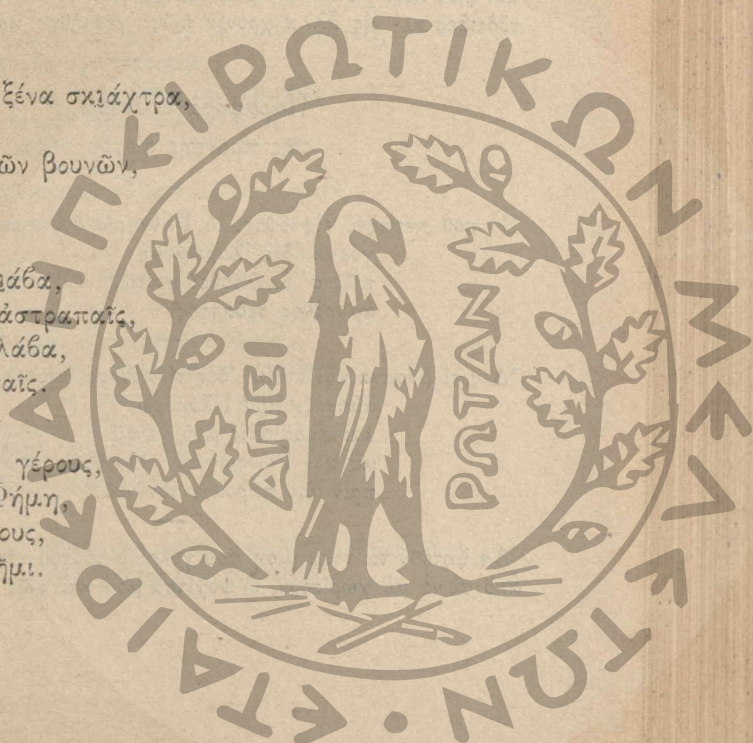
**Ψάλλε, Ρωμὴ ἐ, καὶ δὴ
τῆς Κρήτης τὸ νησί.**

Τὰ χαντζάρια τοῦ Καλίφη 'στὸ κορμί σου ξαναμπήγουν,
ὁ χασάπης αἷμα θέλει καὶ 'δικό σου νὰ χυθῇ,
μὰ χυμοὺν ἀνδρειωμένοι καὶ παππάδες Διάκοι σμίγουν
τὸ σταυρὸ μὲ τὸ τουφέκι, τὸ σταυρὸ μὲ τὸ σπαθί.

Μὴ σκιαχτῆς τοὺς ξένους ἰσκιους, μὴ σκιαχτῆς τὰ ξένα σκιάχτρα,
κι' ἄς βουῦξη πέρα πέρα μιὰ βοή πολεμοκράχτρα
'στῆς κορφαῖς τῆς χιονισμέναις καὶ 'στῆς ράχαις τῶν βουνῶν,
ποῦ μιὰ μέρα γεννηθῆκαν οἱ θεοὶ τῶν κεραυνῶν.

Λιγερὴ μὲ τάρματά σου 'μπρὸς 'στὸν κόσμον ξαναδιάβα,
'στοὺς στρατοὺς τοῦ μακελλάρη σκόρπα βόλια κι' ἀστραπαῖς,
ὁ καπνὸς τῶν τουφεκιῶν σου νὰ σκεπάσῃ, κόρη σκλάβα,
τῆς ἐλευθερῆς σου μάνας τῆς ξεσκέπασταις ντροπαῖς.

Μὴ γερνάτε, παλληκάρια, σὰν κυττάτε 'μπρὸς σας γέροντες,
ποῦ τὴν ἄσπρη λεβεντιά των στεφανώτρα σκούζει Φήμη,
κι' ἐλευθέρωστε σὺ σκλάβα τοὺς λυτοὺς τοὺς ἐλευθέρους,
ὅπου σέρνονται δεμένοι 'μπρὸς 'στῆς Πόλις τὸ φοφῆμι.

Παραφοράι τοῦ Θεωδωρή, ποῦ κατ' αὐτὰς παραληρεῖ.

Πρώτη παραφορά γοργή καὶ φλογερά.

Λέρ μπαλέρ... θά πολεμήσω... λέρ μπαλέρ, βαρδῶτε πέρα,
κί' ακονίζεται σάν πρῶτα τῶν πολέμων ἡ μαχαίρα.
Σπάζει πάλιν ἀλυσίδες ὁ Βουλγαροκτόνος λέων,
πάλιν εἶμαι Μποναπάρτης, πάλιν εἶμαι Ναπολέον,
καὶ φαντάζομαι ἐκστρατείας κί' ὀνειρεύομαι Μαρέγγα,
κί' ἀδυνατήσα σάν τσίρος, καὶ κατήντησα σάν ρέγκα.

Ξαναφρένιασαν τὰ πλήθη καὶ μὲ πέρνουν 'στὸ κοντὸ
καὶ μοῦ λένε «Θεωδωράκη, ξαναβάλε τρικαντό,
καὶ παραίτησε τὸ νάζι καὶ παραίτησε τὸ πάσο,
κόψε χέρι, κόψε πόδι, φάγε λάχανο καὶ πράσο,
γίνου σκιάχτρο κί' Ἐφιάλτης Καλιφῶν καὶ Βασιλέων,
γείά σου, γέρο-Μποναπάρτη, γείά σου, Κορδο-Ναπολέον.»

Συγκλονεῖται γῆ καὶ πόντος, συγκλονοῦνται κί' οὐρανοί...
νά ! βουίζει μὲς 'στ' αὐτιά μας τῆς Γαλλίας ἡ φωνή.
Εἰς τὸν λαίλαπα τῆς Κρήτης, εἰς αὐτὴν τὴν νέαν πάλην
τὸ δαιμόνιον τῶν Γάλλων δαιμονίζεται καὶ πάλιν
μὲς 'στοῦ Θεωδωρή ταυτιά
καὶ μοῦ σβύνει τὴν φωτιά.

Τὸ ξεπάτωμα τῆς Κρήτης ἀληθῶς μὲ συγκινεῖ,
βλέπω θρήνος κί' ἐκεῖ πέρα πῶς θά γίνη μακελλεῖο,
μὰ κατήντησε γιὰ 'μένα τῆς Γαλλίας ἡ φωνή
τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο τοῦ Σωκράτους τοῦ παλαιοῦ,
καὶ πρὸ ταύτης τῆς φωνῆς
σταματῶ γονυκλινής.

Χαίρετε, καλοὶ μου Γάλλοι,
φίλοι, σύμμαχοι μεγάλοι,
μόνοι τῶν Ρωμηῶν προστάται, μόνη τῆς Ἑλλάδος δόξα
καὶ τοῦ Θεωδωράκη λόξα.

Δεληγιάννης καὶ Γαλλία... Δὸν-Κισσώτος καὶ Γλυκέρω,
ἐμπροστί σου, Δέσποινά μου, παραφέρομαι κί' ἀσπαίρω.
'Οπου πάω τῆς Γαλλίας ὁ Μπουρέ μ' ἀκολουθεῖ...
τί μανία ! ποῖος ἔρωσ !...
δίνω μὲ καὶ ξεσπαθῶνω, μὰ μοῦ πέρνουν τὸ σπαθί
τὰ χερὰν τῆς Γλυκέρως,
καὶ μοῦ λέει «Μποναπάρτη, ξαναβάλτο 'στὸ φικαρί,
τῶδεῖς κί' εἰς ἄλλα χρόνια πῶς 'γεννήθης παλληχάρι.»

Παραφορά δευτέρα, τῆς πρώτης σφοδροτέρα.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος, ὦ Γλυκέρω δοξαμένη,
γύρνα 'δὲς ἱλαρωμένη
πῶς σ' ἀκολουθεῖ πιστῶς
ἀμορόζος σεβαστός.

'Δὲς τί βάσανα καὶ πάλι, 'δὲς τί πόνους ὑποφέρω,
ἀμορόζα μου Γλυκέρω,
καὶ προστάτις μου γενοῦ
μὲ τῶν Ρώσων τὸν 'Ογοῦ,
πρὶν μοῦ πάρουνε τὸν νοῦ.

'Αν ζητοῦν τὰ τόσα μίσση τοῦ γελοίου τούτου κόσμου
ἀπὸ σέ νὰ μὲ χωρίσουν, ὦ ψυχίτσα μου καὶ φῶς μου,

μὰ καὶ πάλιν μᾶς ἐνώνει ὁ παμφίλτατος Μπουρέ
κί' ἐγὼ ψάλλω νύκτα 'μέρα τὸν 'δικό σου τὸν γιάρ.

Σὺ παιᾶνας ἄφινέ με τῶν πολέμων ν' ἀνακρούω,
τοὺς Ἑγγλέζους δὲν τοὺς θέλω καὶ ξερνῶ τοὺς ἀκροῦ.
Τρικαντὸ τοῦ Μποναπάρτη σὰν καὶ πρῶτα θὰ φορέσω,
τὴν Τριπλὴν τὴν Συμμαχίαν μὲ Κορδόνι θὰ τὴν δέσω,
κί' αἰχμαλώτους ἐπισθὲν μοῦ θὰ τοὺς σύρω τοὺς σκαμένους
χειροπόδαρα δεμένους.

Νὰ κί' ὁ Πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας... φύγε πλάνε, φύγε φίλ,
μὴ μὲ λόγια καλοπιάνης τὸν Φραντζέζο Κορδονίδη...
ἐρχεται, μοῦ κουβεντιάζει, πλὴν εἰς μάτην μοῦ 'μιλεῖ...
εἶμαι Μποναπάρτης, Γάλλος, παπαγάλος καὶ γαλί.

Πρέσβεις ἐρχονται καὶ πᾶνε, κάτι θέλουν νὰ μοῦ 'ποῦν...
Γιάννη, κλεῖσε τοὺς τὴν πόρτα κί' ἄφησέ τους νὰ κτυποῦν...
Πρέσβεις ἐρχονται καὶ πᾶνε... τὸν κακὸ τους τὸν καιρό...
ὁ Μπουρέ μονάχ' ἂν ἔλθῃ πῆς του πῶς τὸν καρτερῶ.

ὦ Γλυκέρω μου καλή,
γύρνα 'δὲς τὸ παλληχάρι,
κί' ἄφησε τὸν Νικολή
τῶν Ναυτικῶν ν' ἀμολάρη.

Τώρα μίαν ἐβδομάδα
κάρβουνο δὲν ἔχει μέινει,
κί' ἔχω κάνει τὴν ἀρμάδα
ἀτελειῶτο καμίνι.

Μὲ μαίετρο καὶ σιρόκο
κάθε 'μέρα δὲς τοῦ φόκο,
καὶ μαυρίζει τὸν αἰθέρα
ἡ καπνίλα πέρα πέρα.

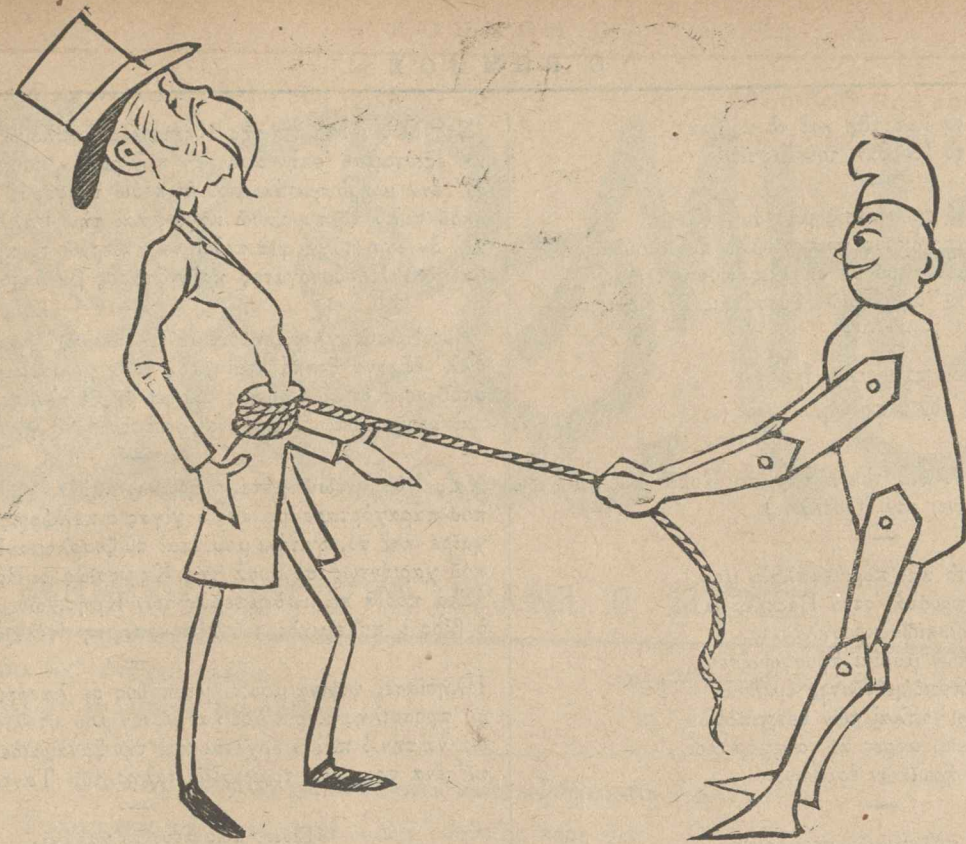
Γύρνα 'δὲς, νὰ μὲ χαρῆς,
πῶς ὁ στόλος μας καπνίζει,
ποῦ τὸν βλέπεις καὶ θαρρεῖς
πῶς μαρίδες τηγανίζει.

Ποῖον θέαμα τερπνόν !...
μὲ τοῦ στόλου τὸν καπνὸν
σμίγουν τώρα κί' οἱ καπνοὶ τῆς 'δικῆς μου κεφαλῆς
ὡς σημεῖον ἀπειλῆς,
κί' ὁ κυρίαρχος λαὸς δὲς λογῶν καπνοὺς κυττάζει
καὶ καπνίζωντας κί' αὐτὸς καπνιστὸς διασκεδάζει.

'Αφῆσέ τον, Γλυκερία,
μὲς 'στῆς Κρήτης τὰ νερά
ν' ἀμολάρη μπαταρία
μόνο τούτη τὴν φορά.

'Ομως πλάνει τὸ μπουρί
τῆς Γλυκέρως τὸν Μπουρέ,
καὶ μοῦ λέγει «Θεωδωρή,
πολεμάρχε τρομερέ,
κάνε τὴν ἀρμάδα 'πίσω,
εἰδεμὴ θὰ σ' ἐκτοπίσω.»

'Οχι, πάψε, μὴ θυμῶνῃς, ἀμορόζα μου σκληρά,
κί' ὅς καπνίζ' ἡ Μαύρη Μοῖρα 'στοῦ Φαλήρου τὰ νερά,
'δὲς τῆς ἄδειαν, Γαλλία, ν' ἀνθρακεύῃ ὅσο θέλει,
κί' ἂν καπνίξῃ τί σέ μέλει ;
Μὴν προφέρῃς ἐκτοπίσεις, ὦ Γαλλία τῶν φωνῶν,
μήπως γίνουν ἐκτοπίσεις ἐγκεφάλων καὶ φρενῶν.

Τρίτη παραφορά ὀλίγον χλιαρά.

'Ιδού κί' ὁ Σάντζος ὁ Σκουζές, πιστὸς εἰς τὰς φιλίας...
πλησίασε καὶ σὺ φωνάς ν' ἀκούσῃς τῆς Γαλλίας...
'Απὸ τοὺς κόπους τοὺς πολλοὺς κί' ἀπὸ τὸ σύρε κί' ἔλα
βλέπω ρυτίδας κί' αὐλακὰς ἐπὶ τῶν παρειῶν σου,
ὅμως καὶ σύ, Μινίστρο μου καὶ μόνος καὶ κανέλα,
θερμῶς τοὺς Γάλλους ν' ἀγαπᾷς καθὼς τὸν κύριόν σου.

Κί' ὅποτεν δίνῃς γεύματα καὶ κᾶνης σουαρέ
'στὸν κύριον Μπουρέ,
νὰ βάξῃς τὰ καλλίτερα σερόβια 'στὸ τραπέζι
γὰ νὰ σκυλιάζον Γερμανοὶ κί' Αὐστριακοὶ κί' Ἑγγλέζοι.

Τοῦ Χαμμερστάιν, Σάντζο μου, μὴ λησμονῇς τοὺς σάλους,
ὅταν τὸν κλέπτῃς Γερμανὸν καὶ τόσους ἀντιπάλους,
μὲ θαυμαστὴν εὐφράδειαν 'στὴν λάσπη τοὺς ἐκύλισες
καὶ περὶ μ α λ α κ ὺ ν σ ε ω ς τῶν σχέσεων ὀμίλησες.

Πλὴν μάθε σύ, ποῦ σπαταλᾷς καὶ νοῦν καὶ πνεῦμ' ἀσώτως,
εἰς τῆς μαλακύνσεως ὁ ρήτωρ ὁ δριμύς,
πῶς ἔπαθε μαλακύνειν κί' ὁ Πατισάχ ὁ πρῶτος
καὶ πρόσεχε μὴ πάθωμεν μαλακύνειν κί' ἐμεῖς.

Κατακαυμένη σύντροφος, μὲς 'στὴν φουρτοῦνα βάστα
κί' αὐτὰ τὰ νέα ξαφνικὰ φασκέλωστα καὶ βράστα,
τοῦ διπλωμάτη τρόχιζε μονάχα τὸ καλέμι
ὁ κόσμος νὰ σὲ τρέμῃ,
καὶ μάθε τὸ καλέμι σου πῶς ἔτσι καλὸ νᾶχω
εἶναι σπαθί μονάχο,
καὶ σὰν ἰδοῦν τῆς νόταις σου ζαρόνουν καὶ λουφάζουν
κί' ἀμέσως κί' ἄλλους Κρητικούς οἱ Κοῦρδοι ξανασφάζουν.

'Αν δὲ πρὸς δυστυχίαν μας ἡ Κρήτη πάλιν βρέμεται
καμὸς καθ' ὅλ' ἀμέριμνος 'στὰ μαλακὰ σεπτόνια σου,
ὅλον τὸ κράτος σήμερα 'στους δρόμους μὲς μόνον κρέμεται,
τὸ μὲν εἰς τῆς μπαρμπεταῖς μου, τὸ δὲ 'στὰ μπαρμπετόνια σου.

Παραφορά τετάρτη τοῦ γέρο-Μποναπάρτη.

Τάδε Θεωδωρῆς ὁ Τσάρος 'στὸ Ρωμαίτικο προστάζει
μ' ἕνα τρομερὸν οὐκάζι :
'Αν κανένας ἰδιώτης ἢ θερμόδαμος ὀπλίτης
ὀμίλησῃ περὶ Κρήτης,
θὰ προστάξω τὸν Σκουζέ ἀπὸ τοῦτον νὰ μᾶς σώσῃ
καὶ 'στὸν Τοῦρκον 'Αβδουλλάχ αὐθωρεῖ νὰ τὸν ἐκδῶσῃ.

Μὴ ζαλίζετε ταυτιά μου μὲ τῆς Κρήτης τὰς σφαγὰς,
ἄφετέ με δίχως τρόμους τὴν Ἀρχὴν ν' ἀπολαμβάνω,
νὰ σαλπίσω καὶ τὰς νέας τῆς Βονίτσης ἐκλογὰς
καὶ σπουδαῖαν τοῦ Κουδέρνου μεταφρῶμισιν νὰ κάνω.

'Αφετέ με νὰ πληρώσω πρὸς τοὺς φίλους τὸ καθήκον,
ἄφετέ τὸν Ἀσημάκη νὰ τὸν φέρω τῶν Ναυτικῶν,
ἄφετέ νὰ διορίσω πρὸς καλὸν τῆς Ρωμηοσύνης
τὸ ξεφετέρι τῆς θαλάσσης Ἰππουργὸν Δικαιοσύνης.

Μὴ, λαέ, μοῦ φρίγγῃς πάλιν γιὰ πολέμους τὸ καρδί,
μὴν ποτὲς τὸν Βασιλέα,
ἄφετέ με νὰ καθίσω καὶ 'στὴν θέσιν τοῦ Πετρίδη
τῶν Πατρῶν τὸν Ἀχιλλέα.

'Αρκεσθῆτε 'στοῦ Μινίστρο τὰ πολύχροτα χαρτιά,
ἐπιτρέψατέ νὰ σβύσω καὶ τοῦ στόλου τὴν φωτιά,
ἐπιτρέψατέ νὰ παύσῃ τοῦ καπνίσματος ἡ φρίκη,
ἐπιτρέψατέ νὰ κάμω τὸ Κουδέρνο τεσσάρι.

Μὲ πολέμους τὰ πατῶν διεσεύσθησαν ἐδάχη,
πάντα πόλεμοι καὶ λαύραις, ἀλλὰ τώρα πλὴν νίσαι.
Ξεκουμπίσου πλέον, Ἀρη, στυγερὲ καὶ μαυρε Δάφνη,
μὴ τὸν γέρο Μποναπάρτη τοῦ λοιποῦ παραδαρύνῃς,
ἐκουράσθῃ μὲ τὴν δόξαν καὶ τὰς δάσνας τῶν πολέμων,
ἄφῃσέ τον πλὴ νὰ δρέψῃ καὶ τὰς δάσνας τῆς εἰρήνης.

Ξεκουμπίσου μία γιὰ πάντα, καὶ 'στῆς γῆς αὐτῆς τὸ χῶμα
μὴ μὲ κράνη καὶ ρομφαίας ἢ σκιά σου ξεμυτίσῃ.

ἄφησε τὸν Μποναπάρτη νὰ κυττάξῃ καὶ τὸ κόμμα
μήπως ἔφαγε γιὰ σένα τὸ Κορδόνι του ξεφτίση.

Ἄφετέ με δίχως τρόμους, προσφιλεῖς μου συμπολίται,
μὲς ὅτῃς Κηφισοῖς τοὺς κήπους νὰ τσακῶνω πεταλούδαις,
καὶ ὅτῃ γαῦρο κούτελό μου, ποῦ μὲ σκέψεις πυρπολεῖται,
βάλετε παντὰ βρεγμένα κ' ἄγγουριῶν δροσάταις φλούδαις.

Πέμπτη σκηνή κ' ὄλο φωνή.

(Ἐδῶ τὸν σφίγγει δυνατὰ τὸν Μπάρμπα Κορδονέλο
καὶ κάνει τὸν Ὁθέλλο.)

Χαῖρε λοιπόν, ὦ τριαντὸ καὶ περικεφαλαία μου,
σὰς καταθέτω σήμερα ἔμπροστὰ ὅτῃν Βασιλέα μου,
χαίρετε διατάγματα κ' ἡλικιῶν προσκλήσεις,
τῶν παραθύρων κ' ἐξωστῶν μυρία προσφωνήσεις,
βόμβαρδα, βομβαρδίνια, περιδομβοῦντες ὄμιλοι,
ὅπλα παντοίων ὀπλιτῶν κ' ὅπλα τῶν τετραπόδων,
ἀλλ' ὅμως χαίρετε καὶ σεῖς, ἀέρες κ' ἀνεμόμυλοι,
ἐσεῖς αὐτόπται μάρτυρες ἡρωϊκῶν ἐφόδων.

Χαίρετε γουργουρίσματα πολεμικῶν στομάχων,
χαίρετε μπλόκοι ξαφνικοὶ τῶν στόλων τῶν συμμάχων,
χαίρετε παληολάχανα καὶ σὺ κομμένη χέρα
καὶ τωρινὰ καπνίσματα τῆς Μαύρης μας ἀρμάδας,
παράστασις μοναδική κ' ἀπ' ὅλας λαμπροτέρα
ἐξ ὧσιν ἔδωκε ποτὲ ὁ γέρον τῆς σουμάδας.

Ἦτο μὲν φούσκα κ' ἔσκασε, καπνὸς καὶ διελύθη...
νά! νά! κ' ὁ Βάμος ἔπεσε... καταβοῦν τὰ πλήθη...
κ' ἐγὼ τραβῶ ὅτῃν Κηφισοῖς μὲ διαφόρους φίλους
κ' ὁ κόσμος ὁ περίεργος μὲ βλέπει κεχηνῶς,
κ' εἰς τῶν ἀγνώστων καὶ γνωστῶν ἀγγέλλω τοὺς ὀμίλους
τὸ μέγα καὶ χαρμύσυγον τῆς Κρήτης γεγονός.

Λοιπὸν ὁ Βάμος ἔπεσε... σκιρτήσατε μ' ἐμένα...
ἴσως κ' ὁ νέος πόλεμος νὰ πάῃ ὅτῃ χαμένα,
ἴσως ὁ Κορδονάραγας ἀπὸ φωτιάς ὀχάσῃ,
ἴσως τὸ ταξιδάκι του κ' ὁ Βασιλεὺς δὲν χάσῃ.

Χαίρετε, πρώταις φούρλαις μου, τολμήματά μου τόσα,
ὁ Τοῦρκος εἶν' ἐλεύθερος νὰ καίῃ καὶ νὰ σφάζῃ,
ὁ Θεωρῆς ὀφρονίμεψε καὶ τάχει τετρακόσα
κ' ἀπ' τῇ φωτιά τὰ κάστανα σὰν κ' ἄλλοτε δὲν βγάζει.

Χαίρετε, φθόγγοι καὶ σπασμοὶ καὶ βρυχηθμοὶ ρητόρων,
ποῦ χάσκει πᾶς ἐμβρόντητος καὶ κόσμος ἀγλαῖος,
πολύωρα συμβούλια κ' ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων,
παρόντος εἰς αὐτὰ καὶ μὴ τοῦ φίλου Βασιλέως,
δουλειαῖς μὲ φούνταις, ντράβαλα, τρεχάλαις, ἔμπα κ' ἔδγα,
καὶ πάλι ξαναπήγαινε καὶ πάλι ξαναφεύγα,
καὶ δὸς του ξεφωνήματα καὶ δὸς του παρλαμέντο
κ' ἐκεῖ ὅτῃν Οἰκονομικῶν τὸ πρῶτο παρτιμέντο.

Χαίρετ' ἐξάψεις, ἀπειλαί, ντελίρια θυμοῦ,
μηνύματα τῶν Αὐλαρχῶν καὶ τῆς Αὐλῆς Μαχίστρων,
καταδιώξεις Πρέσβειων ὑπὸ Σκουζέ κ' ἐμοῦ,
καταδιώξεις δὲ κ' ἡμῶν παρ' ὧν τῶν Μινίστρων,
ψιτ ψιτ ἐδῶ, ψιτ ψιτ ἐκεῖ, μηχανορράφοι, δόλοι,
πλεκτάναι, ξένοι δάκτυλοι, πολεμικοὶ διαβόλοι,
σαλπίσματα καὶ τύμπανα πεινῶντων στρατοπέδων,
βρυγμοὶ ὀδόντων καὶ τριγμοὶ, λιμοὶ γυναικοπαίδων,
πεζῶν καὶ καβαλάρηδων μεγάλαι συναθροίσεις
πρὸς εὐχολὸν διάλυσιν τῶν συλλαλητηρίων,
προμήθειαι καθαρτικῶν καὶ τούτων καταχρήσεις
πρὸς ἄμεσον ἐνέργειαν Συμβούλων δραστηρίων.

Ἦτο Μὲν Ρεπὸ τῆς Κηφισοῖς ξαπλόνω μὲν γὰρ
κ' ἐξίσταμαι ὅτῃν ἄμετρον τῶν ρόδων ποικιλίαν,
κ' ἓνα μικρὸ γατάκι μου θωπεύω τρυφερά,
ὅπου πολὺ τὸ συμπαθῶ καθὼς καὶ τὴν Γαλλίαν,
κ' ἂν ἔχῃ τύχη γιὰ πολὺ νὰ κυβερνῶ τὸ κράτος
θὰ γίνῃ Κορδονόγατος καὶ γάταρος βαρβάτος.

Ἰδοὺ! μετὰ γλυκύτητος μὲ βλέπει κ' ἀφελείας,
ἀλλ' ἔφαγε ξιππάζεται ὅτῃ τόσα χωρατὰ μου,
ὅπου νομίζω πῶς φωνὰς ἀκούει τῆς Γαλλίας,
καὶ φεύγει καὶ ξανάρχεται φαιδρὸν ὅτῃ γόνατά μου.

Χαῖρε, θριάμβων ἐμετέ, τροπαίων ἀηδία,
ποῦ παραχόρτασε μὲ σὰς ὁ γίγας ὁ πελώριος,
χαῖρε καὶ σὺ, γατάκι μου, καὶ σὺ ζουρλομανδύα,
ποῦ χαριέντως σὲ φουᾷ τῆς Κηφισοῖς ὁ Βόρειος.
Ἦτο πόδια πάλιν ὁ μπελᾶς τῶν Κρητικῶν μᾶς ἔλθωσιν...
ὁ βίος ὁ πολεμικὸς τοῦ Μποναπάρτη τέλειωσιν.

Πλησίασε, ψιφίνα μου... μὲ πάθος σὲ λατρεύω,
σὺ προσφιλὴς κυρία μοι καὶ μόνον μου στολίδι...
μὰ νά την! πάλιν ἔρχεται καὶ τὴν ξαναχαϊδεύω,
κ' ἓνα τραγοῦδι τραγουδῶ παλὴν τοῦ Τανταλίδου.

«Εἶδες, φῶς μου, τὸ γατάκι
ὅταν ἓνα κουρελάκι
ἀπὸ κάτω ὅτῃν τραπέζι
μὲ τὰ νύχια του τὸ παίξει;

Ἐγὼ εἶμαι τὸ κουρέλι
κ' ὁ Γεωργάκης τὸ γατί,
ποῦ μὲ κάνει ὅπως θέλει
καὶ ὅτῃν νύχια μὲ κρατεῖ.

«Ὡραὶ τὴν καρδιά μ' ἀνοίγει,
ὦραὶ πιάνει καὶ μὲ πνίγει,
μὰ μὲ κάνει καὶ κακίονω,
πάλι μὰ τὸ μετανοῶνω.

Πότε τὰ χαρτιά σιμά του
ἀνυπόγραφα κρατεῖ,
πότε βάζει τὸνομά του
μὲς σ' αὐτὰ φαρδὺ πλατύ.

«Ὡραὶ ἀγαπᾷ νὰ κλαίω
κ' ἐμπροστὰ του κλαίοντας
νὰ μοῦ λή, νὰ τοῦ λέω,
νὰ πηγαίνει λέωντας.

«Ὡραὶ μὲ φιλοφρονήσεις
μοναχὸν μὲ προσκαλεῖ,
κ' εἰς παντοίας ἐρωτήσεις
σὰν μαριόλος ἐν μιλῇ.

Μὰ ὅτῃν μπράτσο του μὲ πέρνει
καὶ ὅτῃν κῆπο του μὲ φέρνει,
μὰ μὲ πιάνει, μὰ μὲ αἰσίνει
μὲ τοὺς τρόπους τοῦ μαριόλου,
μὰ βασιλικὸς μοῦ δίνει,
μὰ τσουνίδες καὶ τριβόλους.

Μὰ κορῶνά του μὲ κάνει,
μὰ δὲν κάνωμε χωρὶς,
τρέμει τὸ θερὸν τὸν Γιάννη,
μὰ κ' ὁ Γιάννης τὸ θερὸν.

Παιχνιδάρικη Κορῶνα,
παῖζε παῖζε τὴν Κορδῶνα,
ὅπως οὐ μ' αὐτὰς τὰς πράξεις
βαθμηδὸν νὰ τὴν σπαράξῃς.

(Ὁ Φασουλῆς σιγὰ σιγὰ ὅτῃν Θεωρῆ σιμῶναι
μὲ πρόσωπον πολὺ στρυφνόν,
καὶ δένει χειροπόδαρά μὲ τρίδιπλο Κορδόνι
τὸν Στρατηλάτην τῶν δαφνῶν.)